

μὲ μάθαινε νὰ δουλεύω, νὰ δουλεύω καὶ νὰ ξεχνῶ.

Καὶ δούλευα, καὶ δούλευα καὶ ξεχνούσα, σαράντα χρόνια δούλευα καὶ ξεχνούσα.

Κλειστό βιβλίό τὰ σαράντα ἐκεῖνα χρόνια.

Ἦρθα, τώρα κ' ἕνας χρόνος, ἀπὸ τὰ ξένα, στὸ ἴδιο χωράφι, στὸ ἴδιο τ' ἀμπέλι· πού ξέρεις. Τὰ βρῆκα ὅλα ξερὰ, ψυχρὰ καὶ ῥημασμένα. Ἐνας ἐξάδελφός μου τὸ κρατοῦσε τὸ χτήμα. Μὲ εἶχανε γιὰ πεθαμένο καὶ μένα. Κανένας δὲν τὸ πίστευε, σὰν ξανάρθα, πὼς εἶμουν ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ὁ Δῆμος ἐγὼ. Ἔτυχε καλὸς ὁ Καντῆς, καὶ τὸν πίστεψε τὸ χριστιανὸ πού μαρτύρησε πὼς μὲ γνωρίζει ἀπὸ τὸ κουτσό μου τὸ πόδι, πού τόσπασα στὸ μεγάλο σεισμό. Κ' ἔτσι τὸ πῆρα τὸ χτήμα. Τὸ ξαναφύτεψα τ' ἀμπέλι. Τὸ ξανάχτισα τὸ καλύβι. Ὅλα τὰ ἴδια φαίνονταν σὰν καὶ τότες. Ὡς κ' ἡ ἄγια ἐκεῖνη πέτρα στὸν τόπο τῆς εἶναι.

Καὶ τὸ χωριό; Καὶ τὸ σπίτι; Ὅα τὰ ξαναδοῦμε καὶ κείνα, σὰν ἀρχίσουμε τὰ παραμύθια μας, τὰ ταξείδια μας.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΦΥΛΛΑΔΑΣ

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ἡ ἔθνικὴ γλῶσσα. — Ὁ κ. Πάλλης.

Ἐν ἀπὸ τὰ μᾶλλον ἀστεῖα ἐπιχειρήματα ἐναντίον τῶν μεταχειριζομένων τὴν δημοτικὴν — ἐπιχειρήματα πού διευτυπώθη σοβαρώτατα — εἶνε καὶ τὸ ὅτι οἱ ὀπαδοὶ τῆς δημοτικῆς δὲν εἶνε γραμματισμένοι ὡς οἱ ἀντίπαλοί των· ἂν γράφουν, εἶπαν, δημοτικά, τὰ γράφουν διότι δὲν γνωρίζουν ἀπὸ ἀρχαίους Ἑλληνας συγγραφεῖς, οὔτε θέλουν νὰ ἐγκύψουν εἰς τὴν μελέτην ἐκείνων· τὸν καιρὸν πού ἦταν χυμμένη εἰς τοὺς δρόμους ἡ Ἑλληνομάθεια, ἤχημαζεν ἡ ποίησις· ἀπὸ τὸν καιρὸν πού ἡ Ἑλληνομάθεια ἔλαβε τὰ μέτρα τῆς, ἤξεύρω κ' ἐγὼ, ἔπαθεν ἀπὸ μελαγχολίαν, ἔγινε καλόγηρα, καὶ ἐκλείσθη μέσα εἰς τὰ σοφὰ κεφάλια ὀλίγων μόνον μακάρων θνητῶν, ἡ ποίησις εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἔξω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἐπῆρε τὸν κατήφορον, ἔπαθεν ἀπὸ φθίσειν.

Κάποιος φιλόσοφος ἔγραψεν ὅτι ὁ κυριώτερος λόγος, διὰ τὸν ἔποιον οἱ συνάδελφοί του δὲν κατορθώνουν νὰ συνεννοηθῶν εἶνε ὅχι διότι οὗτοι ἀντιλαμβάνονται ψευτικὰ τὰ πράγματα, ἐνῶ ἐκεῖνοι τὰ βλέπουν ἀληθινὰ, ἀλλὰ διότι καὶ οὗτοι καὶ ἐκεῖνοι τὰ αὐτὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐξ ἴσου διακρίνουν, τὰ ἀναλύουν ἕκαστος διαφορετικά. Συζητοῦν μεταξύ των, μεταχειρίζονται τὴν αὐτὴν γλῶσσαν· ἀλλὰ φεῦ! ἡ αὐτὴ γλῶσσα δὲν ἔμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ παρόμοια εἰς ὅλους. Διὰ νὰ ἀντίπῃς εἰς τὸν ἄλλον, εἶνε ἀνάγκη πρῶτον νὰ συνεννοηθῆς μαζί του· ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν ἐπιτυγχάνεται· ἡ συνεννόησις.

Καὶ καταλήγουν σχεδὸν πάντοτε αἱ συζητήσεις εἰς ἀμοιβαίαν ἐμολογίαν ἀσυμφωνίας περὶ τῆς σημασίας τῶν λέξεων. Ἄλλ' ἡ σημασία αὕτη ποικίλλει σύμφωνα μὲ τὴν διασκευτικὴν δύναμιν ἐκάστου· καθ' ὅσον τῆς δεῖνα λέξεως τὸ νόημα εἶνε διὰ τὸν ἕνα βαθύτερον ἢ διὰ τὸν ἄλλον. Νομίζω ὅτι τὰ παρατηρούμενα ὑπὸ τοῦ φιλοσόφου ἔμπορεῖ κάλλιστα νὰ ἐφαρμοσθῶν εἰς κάθε εἶδους συζήτησιν, ὁσάντις πρόκειται ὅχι περὶ προσωπικῶν καὶ μηδαμινῶν, ἀλλὰ περὶ ἰδεῶν· διότι καὶ κάθε εἶδους συζήτησις, πού δὲν τὴν ρυθμίζει, ὀλίγον ἢ πολύ, ἡ φιλοσοφία, δὲν εἶνε συζήτησις ἀλλὰ σκυλοκαυγᾶς.

Οἱ καθαρολόγοι (ἅς τοὺς εἰποῦμεν ἔτσι, μολονότι δὲν ἔχουν καὶ πολλὴν σχέσιν πρὸς τὴν καθαρολογίαν, ὅπως ἡμεῖς τὴν φανταζόμεθα) ὅχι μόνον τὴν φιλοσοφίαν δὲν τὴν συλλογίζονται (αὕτη ἀκριβῶς ἡ καθαρεύουσα δὲν εἶνε τάχα πρῶτον ὅλως διόλου ἀφιλοσόφου ἀντιλήψεως τῆς γλώσσης;), ἀλλὰ καὶ τὴν συζήτησιν, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν τοῦλάχιστον, δὲν τὴν καταδέχονται «εἶνε ἀπελιστικόν, δὲν συζητοῦν!» ἔλεγε πρὸ τινος περὶ αὐτῶν ἕνας ἀπὸ τοὺς σοφωτέρους καὶ διαλεκτικωτέρους πολεμίους τῆς καθαροεπισείας. Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν δὲν τὴν καταδέχονται τὴν συζήτησιν, ἀπὸ τὰ ὀλίγα πού ἔγραψαν καὶ ἀπὸ τὰ περισσότερα πού λέγουν 'ς τὸ βρόντο συνήθως (διότι λέγων τις εἶνε ὀλιγώτερον ὑπεύθυνος ἢ γράφων) ἔμποροῦμεν ἀξιόλογα νὰ συμπεράνωμεν περὶ αὐτῶν ὅτι ἄλλη, πολὺ διαφορετικὴν σημασίαν, δίδουν αὐτοὶ εἰς τὰς λέξεις, καὶ ἄλλη οἱ ἀντίπαλοί των. Καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν τους, δὲν κατῴρθωσαν ἀκόμη νὰ καταμετρήσουν τὸ βάθος τῶν λέξεων πού κυκλοφοροῦν εἰς κοινὴν χρῆσιν αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων· μόλις τὰς ἐγγίζουσι ἔσπετοσα, καὶ εἶνε εὐχαριστημένοι. Παραδείγματός χάριν αἱ λέξεις σοφία, γράμματα, ἑλληνομάθεια, ἐπιστήμη, κριτικὴ, ποίησις, γλῶσσα, φιλολογία, καλλιτέπεια, δὲν εἶνε τῶν αὐτῶν ἐξ ἴσου ἐνοιῶν σύμβολα, δι' ἕνα δάσκαλον καὶ δι' ἕνα ποιητήν. Ἑλληνομάθειαν καλεῖ ὁ πρῶτος τὴν σχολαστικὴν τριβὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν, τριβὴν, πού δὲν φθάνει παραπάνω ἀπὸ τὴν γνῶσιν τοῦ γλωσσικοῦ μηχανισμοῦ. Εἰπέτε πρὸς αὐτὸν ὅτι ὑπάρχει κάποιος ἀσυγκρίτως ἀνώτερος βαθμὸς ἑλληνομαθείας, ὁ προσποκτώμενος ἀπὸ τὴν συγκίνησιν τὴν ὁποῖαν γεννᾷ ἐντός μας ἡ φωτεινὴ ἀποκάλυψις καὶ τοῦ πνευματικοῦ ὕψους καὶ τοῦ πλαστικοῦ κάλλους τοῦ ἀρχαίου λόγου, θὰ συμφωνήσῃ ἴσως μαζί σας, ἀλλ', εἶμαι βέβαιος, χωρὶς καλὰ νὰ καταλάβῃ τί τοῦ λέγετε. Ἀπόδειξις τούτου εἶνε ὅτι τὸ πνευματικὸν ὕψος καὶ τὸ πλαστικὸν κάλλος ἀποκαυμάζει οὕτως μέσα εἰς ἀρχαιοφανῆ τινα περιόδον τῶν Γλωσσικῶν Παρατηρήσεων τοῦ κ. Κόντου περὶ τοῦ λέμβου Παρατηρήσεων τοῦ κ. Κόντου περὶ τοῦ λέμβου καὶ περὶ τῆς ψύλλης κ' ἐνῶ ἐξεναντίας δώσατέ του νὰ ἀναγνώσῃ τὴν Σκιάν τοῦ Ὁμήρου, τοὺς δεκαεξὶ στίχους τοῦ Σολωμοῦ:

Γλυκὰ γλυκὰ τὸ φύσημα τοῦ ἀέρος

Κι' αὐτὸς εἰς τὸ πολὺστρον τοῦ αἰθέρος

Τὰ μάτια ἐστριφοῦριζε ἄβυσμινά.

Τ' ἀρῆα μαλλιά του ἐσκόρπαι τ' ἀσπρισμένα.

καὶ ἂν δὲν σᾶς τὸ εἶπη, ἀλλὰ θὰ τὸ σκεφθῆ, ὅτι ὁ Σολωμὸς εἶνε ἀγράμματος καὶ ἐκχυδαίζει τὸν Ὁμηρον.

Σύμφωνα με τὴν λογικὴν τῶν ὁ πρῶτος τυχὸν ἑλληνοδιδάσκαλος εἶνε περισσότερο γραμματισμένος ἀπὸ τὸν κ. Ἀλέξανδρον Πάλλην ποῦ μετέφρασε τὴν Ἰλιάδα εἰς δημοτικούς στίχους καὶ τὴν ἑδημοσίευσεν πρὸ ὀλίγων μηνῶν τυπωμένη εἰς μεγάλη-πρεπέστατον σχῆμα μὲ στοιχεῖα μεγάλα καὶ ἑλοστρόγγυλα, ὡς διὰ τὴν βάλει καλὰ μέσα εἰς τὰ μάτια μας. Καὶ ὁμοῦ ἐδῶ τὴν παθαίνουν οἱ καταγγέλλοντες τοὺς ὀπαδοὺς τῆς δημοτικῆς ὡς ἀνελληγνίστους καὶ ἀμαθεῖς· ἐν ὅσῳ γενικῶς διατυποῦν τὴν κατηγορίαν τῶν, δυνατόν νὰ κάμουν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀπλουστεροὺς· ἀλλ' ἂν ποτε τολμήσουν νὰ λάθουν ὑπ' ὄψιν καὶ πρόσωπα, θὰ εὐρεθοῦν βέβαια πολλοὶ στενωχωρημένοι. Καθόσον εἶνε γνωστὸν ὅτι ἀπὸ τοὺς ἀγωνιζομένους διὰ τὴν ἐπικρατήσῃ ἢ δημοτικῇ εἴτε μετὰ τὴν θεωρίαν μόνον, εἴτε μετὰ τὴν πράξιν, εἴτε καὶ μετὰ τὰ δύο, πολλοὶ διακρίνονται ἔτι μόνον διὰ τὴν πολυμαθειάν τιν, ἀλλ' ἰδιαίτε- ρως καὶ διὰ τὴν ἑλληνογνωσίαν τιν, ἐκτεινομένην ἀπὸ τὰ γενικώτερα εἰς τὰ ἐιδικώτερα. Αὐτὴ ἢ «Ἔστις» ἑδημοσίευσεν πρὸ τινος μετὰφρασιν εἰς ἀρχαίαν ἑλληνικὴν στίχους ἀποσπάσματος τοῦ Αἰγάλλου ἐκ τοῦ λατινικοῦ κειμένου μέσα εἰς τὸ ὁποῖον περιεσώθη τοῦτο, μετὰφρασιν τοῦ κ. Μάνεσι, φίλου καὶ θιασώτου τοῦ Σολωμοῦ, καὶ παλαιοῦ λόγῳ καὶ ἔργῳ ὑπερμάχου τῶν περὶ φιλολογικῆς γλώσσης ἰδεῶν ἐκεῖνου. Ἀλλὰ τοῦ κ. Πάλλη τὸ παράδειγμα εἶνε ἐξῆς χαρακτηριστικόν. Ὁ κ. Πάλλης διήκουσε τὰ ἐγκύκλια μαθήματα εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐσπούδασε φιλολογίαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ἐφιλοπόνησε δὲ πρὸ τινῶν ἐτῶν κριτικὴν ἔκδοσιν τῆς Ἀντιγόνης τοῦ Σοφοκλέους, τὴν ὁποῖαν ἐπαινοῦν οἱ εἰδήμονες. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κ. Πάλλης ἀποκατασταίνεται εἰς τὰς Ἰνδίας, γνωρίζεται ἐκεῖ μετὰ τὸν ποιητὴν Ἀργύρη Ἑφταλιώτη, τὸν γνωριμώτατον εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἑστίας. Δὲν ἠξέσφρω ἂν εὐρέθησαν ἐκ τῶν προτέρων ἐκεῖ σύμφωνοι, ἢ ἂν ἐπενήργησεν ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, καὶ ποῖος· ἠξέσφρω μόνον ὅτι καὶ οἱ δύο ἀνέλαβαν μετ' ἄγιον ζῆλον νὰ ἐργασθοῦν ὡς ἀπόστολοι τῆς ἐθνικῆς γλώσσης, ὅπως τὴν ἐννοεῖ καὶ ὁ Ψυχάρης, διδάσκαλος καὶ πρωτοεργάτης τῆς ἰδέας ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, τῆς ἐθνικῆς γλώσσης ὅπως τὴν κατέχει καὶ τὴν ὀμιλεῖ ὁ λαός· ὁ ἀληθινὸς λαός, δηλαδή ὁ κατὰ φύσιν ζῶν λαός, τῆς ἐθνικῆς γλώσσης, τῆς φυσικῆς, ζωντανῆς καὶ ἀληθινῆς, μιᾶς καὶ ἀδιαιρέτου, τῆς αὐτῆς εἰς τοὺς τύπους, εἰς τὰς συντάξεις, εἰς τὰς λέξεις, εἰς τοὺς σχηματισμοὺς διὰ τὴν καθημερινὴν ὀμιλίαν ὡς καὶ διὰ τὴν φιλολογίαν, διὰ τὸν ἔμμετρον καὶ διὰ τὸν πεζὸν λόγον, διὰ τὰ παραμύθια καὶ διὰ τὰ κριτικὰ σχόλια. Καὶ ἀπὸ τὰς Ἰνδίας μᾶς ἤλθαν οἱ στίχοι καὶ τὰ διηγήματα τοῦ Ἑφταλιώτη, ἐκεῖ θὰ ἐγεννήθησαν βέβαια καὶ τὰ Παϊδεία τινὰ πραγματικὰ τοῦ κ. Πάλλη (τὰ μόνον παιδικὰ ποιήματα τὰ ὁποῖα ἀπεκτέθησαν τῆς προκοπῆς), ὅλα αὐτὰ μοσχοβολοῦντα ἔτι ἀπὸ μύρα τῆς Ἀνατολῆς ἀλλ' ἀπὸ θυμᾶρι τῶν βουνῶν τῆς Ρούμελης, καὶ δροσοβολισμένα ὡς ἀπὸ τὴν αὔραν τοῦ Αἰγαίου.

Ἀλλ' ἂν τυχὸν ἢ ἐθνικῇ αὐτῇ γλώσσῃ ἦτο ὡς ἢ μυθικῇ βασιλοπούλῃ ποῦ δὲν παρεδίδοτο παρὰ μόνον εἰς ἐκεῖνον ποῦ θὰ ἐθυσίαζε μεγαλιότερα τῶν ἄλλων διὰ τὸν ἑρωϊκὸν τῆς, δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα

πρὸς ὅλους τοὺς ἐραστάς τῆς, καὶ νὰ ἀνοίξῃ τὰς ἀγκάλας τῆς διὰ τὴν κλείσῃ μέσα εἰς αὐτὰς τὸν κ. Πάλλην. Διότι οὗτος εἶνε καὶ ἀπὸ τὸν Ἑφταλιώτη ριζοσπαστικώτερος, καὶ ἀπὸ τὸν Ψυχάρην ψυχραιώτερος. Ὁ κ. Πάλλης εἶνε ὁ πάντων ἀκρατότατος ἰουδαϊστῆς, διὰ τὴν μεταχειρισθῶμεν τὸν παλαιὸν ὄρον· εἶνε δηλονότι ὁ πλέον αὐστηρὸς, ὁ πλέον ἀδιάλλακτος, ὁ πλέον φανατικὸς ὑπέριμαχος τῆς δημοτικῆς καθαρῶσεως· καὶ ζητεῖ θαρρεῖς νὰ καθαρῶσῃ τὴν νέαν Ἑλληνικὴν ἀπὸ τοὺς ῥύτους ποῦ ἐσώφρευεν ἐπάνω τῆς καὶ ἀπὸ τὰ στίγματα μετὰ ὅποια τὴν κατέστησεν ἀγνωρίστον ἢ ἐργασίαν ἑλληνομαθῶν, ἀλλ' ἀριστόφων, ἀψυχολογῶν καὶ φαντασιολογῶν λογίων, βοηθουμένων ἀπὸ ἀμαθεῖς καὶ ἐπιπολαίους πᾶσης φύσεως· καὶ ἀγωνίζεται νὰ συντελέσῃ καὶ αὐτὸς διὰ τὴν ἐπανάλθῃ ἢ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν, εἰς τὴν μόνην ὁδὸν τῆς ζωῆς καὶ τῆς σωτηρίας. Δὲν κάμνει πρὸς τοῦτο καμμίαν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην παραχώρησιν εἰς τὴν καθαρῶσαν. Ὅταν τὴν βλέπῃ γραπτὴν τὴν περιεργάζεται ὅπως θὰ περιεργάζετο τὰ βοσκοπυλικά καὶ τὰ κορναϊστικά. Ὅταν τὴν ἀκούῃ ἀθαιρέτως παρεισθύουσαν εἰς τὴν καθημερινὴν ὀμιλίαν, κατάκαρδατραυματίζεται καὶ ὡς πατριώτης τρέμων βαθύ τὸ ἠθικὸν συναίσθημα, καὶ ὡς ποιητῆς, ζῶντῃ ἔχων τὴν ἀντίληψιν τοῦ ὄραίου. Δι' αὐτὸν— μὴ τρομάζε- τε! — ἢ καθαρῶσα εἶνε ἔγγλημα κατὰ τῆς ἠθικῆς, ἀφοῦ δι' αὐτῆς ἐξανηγκάζονται ἐλευθεροὶ πολῖται νὰ μὴ γράφουν καὶ σχεδὸν νὰ μὴ ὀμιλοῦν τὴν γλώσσάν τιν, ἀλλὰ δουλικῶς συνθηματικὴν τινὰ καὶ νοθεμένην· εἶνε ἔγγλημα κατὰ τῆς Αἰσθητικῆς, ἀφοῦ δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μεταδώσῃ μετ' ὅλον τὸ χροῦμά τιν, αἰσθητῆς, ἀπῆς, τὰς εἰκόνας τῶν πραγμάτων, καὶ μεταδίδει μόνον ὄχρα καὶ νεκρὰς τὰς ἐννοίας τῶν· εἶνε ἔγγλημα κατὰ τῆς φύσεως, ἀφοῦ δὲν ἀνεπτύχθη φυσικῶς ὡς πᾶσα γλώσσα· (καὶ τὸ φυσικὸν δὲν θὰ ἀπέλειπε τὸ καλλιτεχνικόν). Δι' αὐτὸν ἢ καθαρῶσα εἶνε ἐπιδημία, εἶνε νόσος, εἶνε τέρας, εἶνε ἰδιοτροπία, εἶνε φάσμα, εἶνε μέγαιρα, εἶνε στρίγλα, εἶνε ὅ,τι δεινὸν φαντάζεσθε· ἀλλ' ὁμοῦ δὲν εἶνε ἢ νέα ἑλληνικὴ γλώσσα, ὡς ὑποτίθεται, δὲν εἶνε οὔτε καὶ γλώσσα. Πρὸ τινος καιροῦ, ὅτε ὁ κ. Πάλλης διεμένεν εἰς τὰς Ἀθήνας, δὲν ἀπέκρυπτε τὴν ἀπορίαν καὶ τὸν πόνον ποῦ τοῦ ἐπροξενούσεν ἢ ἀθηναϊκῇ κοινωνίᾳ, ὁσάκις τὴν κατελάμβανεν ἐπ' αὐτοσφωρῇ ἀσεθῇ πρὸς τὰ πάτρια ἠθῆ καὶ πρὸς τὴν πάτριον γλώσσαν. Τὸ ξενότροπον εἰς τὰς συνηθείας μας καὶ τὸ καθαρῶσον εἰς τὴν γλώσσάν μας, καὶ τὰ δύο αὐτὰ στοιχεῖα, ὡς νὰ προήρχοντο ἀπὸ τὴν αὐτὴν ὁλὴν πηγὴν, τὸ αὐτὸ ἀλγεῖνον αἰσθημα ἐσκορποῦσαν μέσα του· καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἢ ἀνάγκωσις τῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων καὶ τὰ θέματα ἐμοῦ καὶ τὰ ἀκούσματα ἀθηναϊκῶν τινῶν αἰθουῶν θὰ τὸν ἐπέβαν βαρύτερα καὶ θὰ τὸν ἐνοχλοῦσαν ὑπέριμετρα· εὐλόγως, ἀφοῦ δὲν ἀποδέχεται ὡς πρέπον καὶ ὡς ἀληθὲς εἰμὴ ὅ,τι κρίνει ἀπολύτως ἀγνὸν καὶ καθ' ὅλου ἀνόθευτον ἐν τῷ ἐθνικῷ βίῳ καὶ τῇ γλώσσῃ, καὶ ἔζησε καὶ ζῆ μακρὰν ἡμῶν εἰς τὴν ξένην, περισώζων τὸν ἐφρόσιν Θεὸν τῆς ἐθνικῆς ταύτης γλώσσης, ὅπως αὐτὸς τὸν θέλει καὶ ὅπως τὸν ὄνειροπολεῖ, καὶ χωρὶς διαχυμάνσεις καὶ χωρὶς συμβιβασμοὺς καὶ χωρὶς νὰ ἐπηρεάζεται τὸ παράπαν ἀπὸ

τὸ κοινωνικὸν περιέχον καὶ ἀπὸ ὅ,τι καλοῦμεν πραγματικότητα.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος καθρεφτίζεται ὀλοζώντανος μέσα εἰς τὴν μετάφρασιν τῶν ἑξ ῥαψωδιῶν τῆς Ἰλιάδος. Καὶ διὰ τὴν γνώρισωμεν ἀκόμη καλῆτερα, μὲ τὰς δυνάμεις καὶ μὲ τὰς ἀδυναμίας του, περὶ τῆς μεταφράσεως αὐτῆς θὰ ὀμιλήσωμεν ἰδιαιτέρως εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἡ παραγωγή τοῦ πετρελαίου ὅλης τῆς γῆς.

Τὸ περιοδικὸν Iron γράφει πολλά ἐνδιαφέροντα περὶ τῆς βιομηχανίας τοῦ πετρελαίου. Κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ εἰρημένου περιοδικοῦ ἀνέρχεται νῦν ἡ ἔτησι παραγωγή εἰς 10,000 ἑκατομμύρια λιτρῶν, τῶν ὁποίων τὸ ἥμισυ προέρχεται ἐκ τῶν Ἡνωμένων πολιτειῶν. Ὁ νομὸς τοῦ Βαχοῦ παρὰ τὴν Κασπίαν θάλασσαν παράγει 1890 ἑκατομμύρια λίτρας, καὶ τὸ πετρέλαιον ῥέει τόσο ἀφθόνως ὥστε ἐχρηιάσθη γὰ κλεισθῶσιν ὀπαί τινες, διότι δὲν ἦτο δυνατόν γὰ ἀποκομισθῆ ὅλον τὸ πετρέλαιον. Ἡ Γαλικία παράγει 162 ἑκατομμύρια λιτρῶν περίπου, ἡ Βίρμα 315 ἑκατομμύρια καὶ ὁ Καναδᾶς 121 1/2 ἑκατομμύρια λιτρῶν περίπου. Αἱ ἐν Βίρμα πηγαὶ ἠνοίχθησαν πρὸ ὀλίγου μόνον καὶ οὕτω δὲν δύναται ἀκόμη γὰ ὑπολογισθῆ ποίαν ἔκτασιν θὰ λάβῃ ἡ αὐτῆσι ἀρχομένη βιομηχανία τοῦ πετρελαίου, ὅταν ληφθῶσι κατάλληλα μέτρα πρὸς μετακόμισιν διὰ τοῦ ποταμοῦ Μάνκενζη. Ἐν τούτοις θεωρεῖται ὡς ὁ τόπος ὁ παράγων τὸ πλεῖστον πετρέλαιον τῆς γῆς. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι, εὐθὺς ὡς ἐκλείψωσιν αἱ περὶ τὴν μετακόμισιν δυσκολαὶ θὰ εἶνε καὶ τὸ πετρέλαιον τοῦ Καναδᾶ προσιτὸν εἰς μετρίαν τιμὴν, καὶ θὰ γείνη

μεγάλῃ ἐξόδουσις τούτου ἐν τοῖς μεταλλουργεῖσι τοῦ σιδήρου, καθότι δὲν περιέχει θεῖον.

Θέρμανσις διὰ νάφθας.

Τὰ ἐκ τῆς παραγωγῆς τοῦ ῥωσικοῦ πετρελαίου ἐξαγόμενα ὑπολείμματα εὐρίσκουσιν ὁσημέραι μεγαλύτεραν ἐξάπλωσιν ἐν Ῥωσσίᾳ ὡς καυστικὴ ὕλη. Ἄπαντα σχεδὸν τὰ πλοῖα τοῦ Βόλγα καὶ τὰ τοῦ κασπικοῦ στόλου μεταχειρίζονται νάφθαν πρὸς θέρμανσιν· ὁμοίως μεταχειρίζονται νάφθαν πρὸς θέρμανσιν τῶν μηχανῶν αὐτῶν πολλοὶ ῥωσικοὶ σιδηρόδρομοι.

Νέον σύνθετον ὄπλον.

Ἀξιωματικὸς τις ὀνόματι Pays ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Γαλλίας πολυσύνθετον ὄπλον. Τοῦτο συνίσταται ἐκ ξίφους, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ προσαρμύζεται περιστροφον οὕτως ὥστε ἰππεὺς κατέχων τὸ ὄπλον τοῦτο, ὅπερ δὲν ἔχει βάρος μεγαλύτερον τῶν κοινῶν ξιφῶν, θὰ δύναται συγχρόνως γὰ διατρύψη, γὰ κτυπήση καὶ γὰ πυροβολήση. Διὰ μεγαλειτέρας ἀποστάσεις δύναται γὰ μηχανθῆ ὁ σωλὴν τοῦ περιστρόφου οὕτως ὥστε χρησιμοποιεῖται καὶ ὡς καρβίνα.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ο ΕΡΒΕΡΤΟΣ ΒΙΣΜΑΡΚ ΚΑΙ Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ

Ἐπὶ τῇ τελέσει τῶν γάμων τοῦ υἱοῦ τοῦ Βίσμαρκ μετὰ τῆς νεαρᾶς Οὐγγρίδος κοιμήσεως Μαργαρίτας Χόγιος, δι' οὗς τόσα ἐγράφησαν εἰς τὸν παγκόσμιον τύπον, καθ' ὅσον χάριν αὐτῶν ἐγένετο καὶ τὸ εἰς Βιέννην θριαμβευτικὸν ταξεῖδιον τοῦ πρώην ἀρχικαγκελαρίου, δημοσιεύσμεν τὰς εἰκόνας τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς νύμφης βέβαιαι ὅτι ἱκανοποιούμεν τὴν περιέργειαν πλείστων ἀναγνωστῶν τῆς Ἑστίας.

Ο ΕΡΒΕΡΤΟΣ ΒΙΣΜΑΡΚ ΚΑΙ Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ